Venray in verandering

Dik 400 gemeenten hebben hun handen vol aan de transitie in het sociaal domein. Stan Verhaag volgt de ontwikkelingen in Venray op de voet.

Expert in menselijk leed

Wat begint als een gesprek over de Venrayse 'buurtcirkel', laat uiteindelijk zien wat een fanatieke vrijwilliger drijft. 'Mijn verdriet kan juist een voordeel zijn.'

Lydi Goedee is zo'n type dat pas na een kwartier vraagt of je koffie wilt. Niet uit onbeleefdheid, maar omdat ze te druk is met vertellen. Aan de telefoon was ze al begonnen: 'O ja, ik ben ook vrijwillig ouderadviseur! O ja, en ik zit bij de Participatieraad! O ja, ik ben ook nog mantelzorger!' Maar denk niet dat ze zich daarop wil laten voorstaan. 'Genoeg mensen die belangrijkere dingen doen dan ik.' Haar thuis is een bescheiden onderkomen in Brukske, de multicultureelste wijk van Venray. De maatschappelijk werker die de buurtcirkel begeleidt, was vol lof over haar: 'Je moet eens met Lydi Goedee praten. Zij is vrijwilliger bij de buurtcirkel. Die loopt als een trein.' Vandaar dat ik nu op een leren bank zit in Brukske. De meubels zijn bruin, achter de glazen kastdeurtjes staat Delfts Blauw. Tweeëntwintig jaar woont Goedee hier, samen met huisgenoot Tom. Aan de buurtcirkel doen acht personen mee. Venray was in 2017 na Rotterdam en Arnhem de derde gemeente die met dit project startte. Deelnemers hebben behoefte aan contact. 'Maar ja, hoe knoop je een gesprekje aan op straat?', vraagt Goedee retorisch. De buurtcirkel biedt uitkomst. Kwetsbare mensen die bij elkaar in de buurt wonen en hun talenten voor elkaar inzetten: dat is het idee. Elke veertien dagen komen ze samen. De maatschappelijk werkster is Lydi Goedee's 'senior'. Goedee spreekt het met subtiële ironie uit – ze is tenslotte 75 jaar en heeft misschien wel

meer meegemaakt dan de acht deelnemers bij elkaar. Twee echtscheidingen. Mishandelingen. Geldgebrek. Over de hekel gehaald nadat ze jarenlang pleegkinderen en volwassenen met verschillende hulpvragen in huis had genomen.

Eenmaal nam ze professionele hulp in de arm. Dat was na haar tweede scheiding. Nu schiet ze naar voren: 'Weet je wat die maatschappelijk werker zei? Mevrouw Goedee, u zit nog te diep in uw verdriet. Ik kan niks voor u betekenen. Het ongeloof en de verbijstering op het gezicht van Lydi Goedee zijn, decennia later, op het puntje van haar stoel, van haar gezicht te scheppen. Sindsdien verwerkt ze haar eigen ervaringen vooral in stilte. Gebruikt ze die om anderen te helpen. En is ze sceptisch over professionals: 'Zij zijn minder in staat hun verdriet te verwerken in hun hulpverlening. Bij mij kan dat verdriet juist een voordeel zijn.' Hierover spreekt Lydi Goedee niet tijdens haar vrijwilligerswerk. Maar ze weet wat iemand bedoelt als hij zegt dat hij in de steek is gelaten. Ze herkent de blik van iemand die mishandeld is. En ze weet hoe het voelt als iemand briefjes in het bos hangt met teksten die je afbranden. Aan het eind van ons gesprek zegt zij: 'Omdat ik zelf zoveel leed heb meegemaakt, wil ik dat mensen respect hebben voor elkaar. Respect voor elkaar: dat is de reden dat ik vrijwilligerswerk doe. Ik heb dat niet eens van mijn ouders meegekregen. Nee, dat heeft het leven mij geleerd.' ■